

HET WOORD CRISIS IS EEN GRIEKSCHE WOORD, dat oordeel beteekent, en het komt ook voor in het Nieuwe Testament. Als wij zoo rustig spreken over crisis, crisis-nooden, crisis-comité's, crisis-gelden, dan denken wij wel nauwelijks aan de beteekenis van het woord crisis. En toch is dit niet goed. Ik weet wel, dat wij niet leven in den tijd van het oordeel; het is Gode zij dank de tijd der genade. Maar ik weet ook, dat de Godsregeering in alle tijden doorgaat en dezelfde is; dat er altijd een rechtbank is, waarvoor de menschen met hun daden worden gesteld. En als ik dáaraan denk, dan ben ik wel overtuigd, dat onze crisistijd een tijd is, die ons grondig veroordeelt. De menschen trachten er wel overheen te praten; zij probeeren elkaar wel op te monteren; zij zien wel naar allerlei middelen uit om de crisis — het oordeel — te bestrijden, maar ze vergeten het voornaamste: dat is weenen en rouw bedrijven over den toestand, waarin zij zich bevinden, over de ellende, die eigenlijk de heele wereld heeft aangegrepen, men weet zelf niet hoe.

Neen, wij willen het niet erger maken dan het is. Door alle eeuwen heen zijn er zware tijden geweest, maar wij willen toch letten op de teekenen van onzen tijd. En dan zien wij, dat de heele maatschappij is aangetast door ééne groote, vreeselijke ziekte, erger dan de pestilentie, d. i. de werkloosheid. Vroeger was hier of daar nood en jammer, werd in enkele landen economisch geleden, maar nu is het een wereldkwesie. Het ontbreekt niet aan grondstoffen, aan levensmiddelen, aan gewas, aan vee Pakhuizen, zolders en stallen zijn gevuld. En toch heerscht overal de grootste nood, vrees men de ergste dingen, en er schijnt geen regeering te zijn, die een uitweg weet, ja, de overheden hebben tot nu toe alle tezamen niets vermocht. De uitwendige crisis schijnt ook een innerlijke crisis tengevolge te hebben, of misschien moeten we zeggen, dat deze laatste vooraf is gegaan.

De mensch heeft God vergeten en in plaats van dit te erkennen, en de zonde, de wortel van alle kwaad, te oordeelen, geeft hij God de schuld.

Niet luide genoeg en niet dikwijls genoeg kunnen wij het den menschen toeroepen, toch af te laten van alle zelfvertrouwen en van het uitzien naar menschelijke hulp, en toch te erkennen, dat God in onzen tijd zoo ernstig spreekt om de menschen wakker te schudden uit hun zondeslaap en ze hun geldgierigheid en genotzucht te doen oordeelen.

Laat men er toch van verzekerd zijn, dat God met Zijn schepselen in dezen tijd zeer ernstig spreekt, en laat men eens den tijd nemen daar rustig over na te denken. Hij bedoelt ook iets voor Nederland met deze crisis.

En nu moeten wij niet op elkander zien of anderen beschuldigen, maar zooals Jeremia zegt: tot onszelf inkeeren. In zijn Klaagliederen merkt deze profeet op: „Gaat niet uit den mond des Allerhoogsten het kwade en het goede? Wat klaagt dan een levend mensch? Een ieder klage vanwege zijne zonden. Laat ons onze wegen onderzoeken en doorzoeken en laat ons wederkeeren tot den Heere. Laat ons ons hart opheffen, mitsgaders de handen tot God in den hemel, met schuldbelijdenis.” — En als een ieder persoonlijk zijn schuld voor God ziet en erkent, en de heerlijke vruchten daarvan niet uitblijven, valt er iets goeds tegenover anderen te doen. Daar zijn zoo vele geslagenen. Zullen wij als de Priester en de Leviet voorbijgaan zonder ons te ontfermen, of zullen wij Samaritanendienst bewijzen? De menschen moeten door de crisis worden heengeholpen, en dat kan, mits men tot inzicht kome van den toestand, de goede weg wordt ingeslagen, en het gemeenschapsgevoel de overhand krijgt.

Och, dat men algemeen tot bezinning kwame, dan zou men de eenige deur, de deur der hoop binnentreden. En er zou gezamenlijk het goede doel worden nagestreefd, elkanders zou men behartigen en het heil van het geheel zoeken.

Want dat de menschen — naar de profetie van den apostel — in onzen tijd meer liefhebbers zijn van zichzelf, van eigen genot, dan liefhebbers van God en daardoor ook van de naasten, is wel de oorzaak van zware tijden als de onze, van een crisis, zooals in de wereldgeschiedenis nimmer is gekend.

DE OPGAANDE LIJN

DOOR
J. SMELIK

Welk een heerlijk dag heeft God ons gisteren bereid.

Terwijl ik aan het spreken was, en Jobs zonde van hoog staan tegenover God schilderde, klaagde ook mijn hart mij fel aan, en proefde ik, hoe bitter en wrang mijn zonde tegenover den Heere was, maar toen ik wijzen mocht op Hem, Die meer is dan Elihu, op Christus Jezus, onzen barmhartigen Hoogepriester, Die ook voor de Zijnen *bidt* en door Wien zij, zelfs in de allerswaarste kastijdingen, meer dan overwinnaars zijn, door Wien zij alleen staande blijven, omdat hun hemelsche Vader, om Zijnentwil, hen niet verzocht laat worden boven hetgeen zij vermogen, toen brak ook het volle licht voor mij door, toen zag ik Hem als mijn Heiland, mijn Voorspraak, mijn Sterkte, mijn Licht.

En hadden we aan het begin gezongen dat ontroerende eerste vers van Psalm 73:

„Maar ach, hoewel mijn ziel dit weet,
Mijn voeten waren, in mijn leed,
Schier uitgeweken, en mijn treën
Van 't spoor der godsvrucht afgegleën.”

als slotzang mochten we het jubelen, mochten ook Tine en ik het jubelen — ik zag, hoe velen het lied meejuichten vanuit diepten der ondervinding:

„Maar de HEER zal uitkomst geven,
Hij, Die 's daags Zijn gunst gebiedt:
'k Zal in dit vertrouwen leven,
En dat melden in mijn lied.”

Samen hebben we gisteravond God mogen danken, dat Hij ons genade heeft willen bewijzen, en het licht mij doen zien.

„Tineke,” zei ik, „het is de opgaande lijn! God moet je zelf doen ervaren, gelijk Hij 't ons heeft doen ervaren, dat alle dingen meewerken ten goede dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn. Dat kan je wel heel gemakkelijk zeggen, maar weten, wat het beteekent doe je pas, wanneer Hij je Zelf in den smeltkroes heeft gevoerd. En Tine, dan zou je de kastijding niet graag willen missen.”

„Dan kan je wél de roe kussen, die sloeg zoo hard,” glimlachte ze.

Voor 't eerst sinds maanden fiets ik weer eens den weg naar de „Berkenhoeve” op. Ik heb Ploegsma sinds Zondag nog niet gesproken, en ik wil graag eens met hem praten, want in Gods hand is hij het eerste instrument geweest, opdat ik het licht weer zou zien.

Het gaan langs dezen stillen, vertrouwden weg ontroert me.